

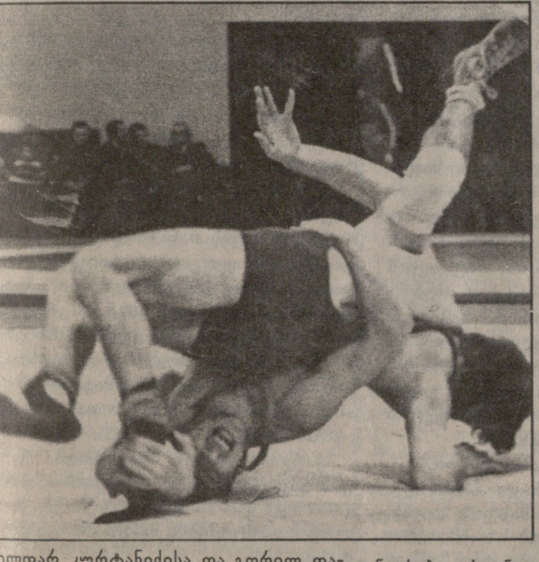
პაი, ჩვენო გოგონა დავაგული ქართულ ფეხბურთო!

ხილული თუ უხილავი კალაგი ქართულ ფეხბურთს ისე ეპოქიან, როგორც ეროვნული პროფესიის ნაკრებებს, ის კი ავიწყლებათ, რომ იგი არს ქართული ლულია და არს სიგარეზი, იპოვრებით რომ უხუხალო...

№ 29 (11 281)
20 - 22 აპრილი, 1999 წ. ფასი 40 თეთრი
გაომოს 1934 წლის 13 აპრილიდან

თავისუფალი ჭიდაობა ევროპის ჩემპიონატი საბანგაშომ სხვა რამ არის...

ჩვენი ფალანგები ევროპის წლებად წინააღმდეგობა უწევს მისი მისი ოპტიმალური შემადგენლობით გამგზავნენ უფროსი მწვრთნელის ზაზა თურმანიძის, მწვრთნელების ჯია გალდავას და ნუგზარ ხშირელის ხელმძღვანელობით. გუნდი „უბატონოდ“ არც მსაჯის მხრივ დარჩენილა — ნაკრები თან გაჰყვა ფილა-ს ერთ-ერთი საუკეთესო ანტიტრიბუნალი იდუიერი მარჩიძე, რომელიც სამსაჯოდ მიიწვიეს ორგანიზატორებმა. ჩვენ უკვე მივიჩვიეთ სხუთმელ

ელდარ კურტანიძისა და გორდელ დავით ბოლოსიანის წარმატებებს და ამჟამად ამხვე მოველოდით, მაგრამ გულშემოტივართა იმედით თუმცა მთლად არ გაცრუებულა, მათგან ამჯერადაც მესტ მოელოდნენ. ელდარმა თავის წონაში (97 კგ) ბრინჯაოს მედალი მოიპოვა, ბოლოსიანი კი მხოლოდ VII ადგილს დასჯერდა. ბრინჯაოს მედალი ხვდა აგრეთვე წილად ოთარ თუშიშვილს (58, გორი ასე) და ემზარ ბედინიშვილს (69, თბილისი, ასე). აღსანიშნავია, რომ თუშიშვილი პირველად ჩართეს მწვრთნელებმა მოზრდილთა ნაკრები და, როგორც ხედავთ, გაამართლა. დანარჩენებიდან V ადგილზე გვიდნენ გორა კიტრაძე (54, ქუთაისი, „შეგარდენი“) და ალექსანდრე მოდებაძე (მძიმე, თბილისი, „მართვე“). ორი მონაწილე კი საერთოდ, ვერ მოხვდა პირველ ათეულში — გორა ჩხრაძე (85, გორი, „შეგარდენი“) და რევაზ მინდიაშვილი (76, გურჯაანი, „მართვე“).

საგანგაშოა თუ არა ჩვენი ნაკრების შედეგები? თუ ობიექტურები ვიქნებით, მონაპოვარი ურიგო არ არის. გავიხსენოთ, სსრ კავშირის ხალხთა სპორტკლასები, მაშინ, როცა სპორტი მართლაც ჰყოლია ჩვენში, ძალზე მძლავრ კონკურენციაში იყო. — ორ მედალს თუ ვიმსახურებდით. ახლა კი ეროვნებაში გუნდური IV ადგილი რით არის არასაბარბილო, მით უფრო, ჩვენს პირობებში? ასე რომ... დიან, საგანგაშო ევროპაში სანაპირა და IV გუნდური ადგილი კი არა, სხვა რამ არის. კერძოდ, ის, რომ კონტინენტის ჩემპიონატზე იხე წავიდა

ნაკრები, ეროვნულ ჩემპიონატში არ უსაბარბოა — ვერ ჩატარდა უსასრობის გამო და იმით. საგანგაშო ისიც არის, რომ ახალგაზრდებშიც ვერ გაიმართება საქართველოს პირველთა იგივე მიზეზის გამო. აღარაფერს ვამბობთ ჰაბუაძეზე. გამოდის რომ, დიდი სპორტისკენ თაობათა მიერ გაკავალული გზა გადაულახავი დაბრკოლებებით იხურება. თუ სადამდე მივიყვანოთ ეს, ძნელი განსაქვრები არ არის...

გ. შუშუნაძე

საგულაურო სიგნალი ეპიკოსილიან

როგორც „ლელოს“ მკითხველებმა იციან, მარტის ბოლო დეკადაში, ევრეტსზე გამგზავრა ქართველთა, სომეხთა და აზერბაიჯანელთა ინტერნაციონალური ექსპედიცია, რომლის დევითა „მშვიდობიანი მთები“ მსოფლიოს ამ უმადლეს მწვერვალზე (8848 მ) ასვლა, ადგილი არავისთვის არ არის და ვისაც მისი დალაშქრა განუზრახავს, გარდა იმისა, რომ რიგში უნდა ჩადგეს, მაღალკვალიფიციური მომზადება უნდა გაიაროს, ხოლო შემდეგ უშუალოდ მითათა მასივში და დასალაშქრი მწვერვალის მისადგომებთან დაპყრობის გარკვეული პერიოდი. კავკასიელთა ექსპედიციის მოსამზადებელი პერიოდი 70 დღე მოიცავს.

თბილისში მოუთმენლად ველოდით ინფორმაციას უშუალოდ ნეპალიდან. და აი, დაბრუნებულმა ექსპედიციის ხელმძღვანელი ბენო ქაშაიაშვილი მოხილული ტელეფონით დაგვიკავშირა უშუალოდ ევრეტსის მისადგომებიდან. ხელმძღვანელმა გვაცნობა, რომ ყველაფერი გეგმის შესაბამისად ხორციელდება. დელეგაციამ მწვერვალის სამხრეთ თხემზე 5400 მ. სიმაღლეზე მოაწყო საბაზო ბანაკი, ორი საიერიშო ბანაკი კი უკვე მზადაა 6100 და 6400 მეტრ სიმაღლეზე.

განწყობა ჩინებულია. უშუალოდ მწვერვალზე იერიშს მაისის ბოლოს მივიტანთ, როგორც ეს დაგეგმილი გვაქვს. კიდევ შეგეხმინებთ, — დაასრულა ჩვენთან საუბარი დელეგაციის ხელმძღვანელმა.

გილოცვა

თბილისის მერიის სპორტის სამმართველო დახმების დღეს ულოცავს ამავე სამმართველოს თანამშრომელს ნუნუ ვარდანაშვილს.

კალათბურთი • ვაჟთა ეროვნული ჩემპიონატი

იქცევა რუსთაპი

როგორც ჩანს „ვიტას“ ზეობის ხანა დამთავრდა, მაგრამ ხელახლა როდის წამოიღებს ეს გუნდი წილს, ან ძველდარად საერთოდ გაიმართება თუ არა, ახლა ძნელი სათქმელია, ყველაფერს დრო და ფინანსური მხარდაჭერა გვიჩვენებს. როცა წლების განმავლობაში საქართველოს უპირველეს საკალათბურთო გუნდის „ალსასრულზე“ ვსაუბრობთ, ცხადია, მთავარი „დაპნაშავე“ ის მოვლენებია, რაც გუნდში მოხდა ახლო წარსულში, მაგრამ „აზოტის“ დამსახურების უკუგდებაც არ შეიძლება. რუსთაველებმა საერთო ძალისხმევით მოახერხეს ამოტივტივება და „ვიტა“ რომ ძველდარად „ვიტა“ იყოს, მათი პაექრობა ახლა უფრო საინტერესო იქნებოდა — ნავაღმყოფა-

ტილად სფფ-ს და, საერთოდ, ფეხბურთის მხარდასაჭერად გამოცემა კვეენის პრეზიდენტისა და მთავრობის, ეროვნული ბანკის განკარგულებაში...
— როცა კანონები ვახსენებ, ყველაფერს ვგულისხმობდი. საერთოდ კი, ისეთი შთაბეჭდილება რჩება, თითქმის ყველაფერი კეთდებოდა იმისათვის, რომ მიეღწიათ და „ზემოდან“ მიეღწიათ სფფ-ს მხარდაჭერი დოკუმენტები, რომელთა უხეშად დარღვევის შედეგად უკვე წინასწარ იყო მოფიქრებული.

აქვე გეტყვით საბანკო ანგარიშების თაობაზე ამტყდარ აუთორიტეტზე. კვეენის შიგნით ამ ანგარიშების საკითხი, ასე თუ ისე, გარკვეულია, სამაგიეროდ, ბურუსითაა მოცული თუ ვის ეკუთვნოდა საბანკო ანგარიში №2-168968 შევიცაროის ბანკში. სწორედ ამ ანგარიშზე „ილექტროლა“ სფფ-ს ფულადი სახსრების ნაწილი.

სხენებული საბანკო ანგარიში შევიცაროის ბანკში გაუქმდა 1998 წლის 28 აპრილს, რაც ირბოდა მიგვანიშნებს, რომ იგი ეკუთვნოდა ნოღარ ახალკაც-უმცროსს, რომელიც ამჟამად ცხოვრობს გერმანიაში.

კი მაგრამ, რას ნიშნავს უმცროს ნოღარ ახალკაცზე „ირობა მინიშნება“? — ნოღარ ახალკაცის (მამის) ხელმოწერის ნიშნით, შეიღის ხელმოწერის აბსოლუტურად იდენტურია. ამასთან, უკვე სხენებული შევიცაროის ანგარიშში შორის დაფიქსირებულია მსხვილი ფულადი სახსრების მოძრაობა, რაც ფასიანი ქაღალდების ოპერაციაზე მეტყველებს. სფფ-ში არ აღმოჩნდა არანაირი კონტრაქტი ამ ოპერაციების წარმოებისა და პირობების შესახებ. მეტიც, ყოველივე ამის შემდეგ, ანუ მას მერე, რაც დაიხურა ანგარიში უცხოეთის ბანკში, სფფ-ს ძირითად ანგარიშზე, შევიცაროის, სამჯერ „დაჯდა“ თანხა, საერთო ჯამში 213 ათასი აშშ დოლარის ოდენობით. მე გეკითხებით, ვინ შეასრულა ეს საბანკო ოპერაცია, ან სფფ-ს კუთვნილი თანხა სრულად დაბრუნდა, თუ ნაწილი კიდევ სხვაგან გადაიგზავნა ვინმეს ანგარიშზე?

მაგრამ, ეს უკვე პროკურატურის საქმეა, რომელიც ამჟამად იძიებს 1992-1998 წლებში სფფ-ს ფინანსურ-სამეურნეო საქმიანობას.

კი მაგრამ, სადაა ლოგიკა და ობიექტურობა. ყველაფერი გამოჩნეულა, დასჯილი კი ჯერჯერობით სფფ-ს ახალი შემადგენლობა და ქართული ფეხბურთი დაისჯა — ყადაღა დაეღო

ქართული კალათბურთის ცენტრალ?

როცა კი ვახსენებ ვინმემ რომ ადვილად დაჯანსო. მაგრამ ამით იმას რომ ვამბობთ, რომ „აზოტი“ ჩამიხსნა და უმსახურებლად იღებს, პირიქით, ამ გუნდის მიზანსწრაფვა შესაშური, გულშემოტივარს კი ის ურჩევია, „ვიტაც“ და „აზოტი“ ძლიერები იყვნენ და მათი პაექრობა საკალათბურთო დღესასწაულად იქცეს.

იქნებ, სწორედ ასეთი სანახაობის საცქეროდ მოვიდნენ კალათბურთის ფანები „ვიტა“ — „აზოტის“ მატჩზე და თამაშით გაწვილებულნი ემოციები ვეღარ მოთოქეს. რისხვა საუკარული გუნდის დამარცხებამ გამოიწვია, თორემ გამარჯვებული რუსთაველები, თავისიანებმა ლამის დააბრუნეს ხვევნა-

ბანკში სფფ-ს ანგარიშს, რამაც უმბო მესი მდგომარეობა შექმნა.

მართლაც რომ, საოცრებაა! მიმდინარე წლის 22 მარტს სფფ საბანკო ანგარიშს „საქართველოს ბანკში“ ყადაღა დაადგეს, დააპატიმრეს. 31 მარტს ფინანსური ჩათვლების კომისიამ 65 ათასი ლარი ჩავიფარა ბიუჯეტის სასარგებლოდ სპორტის დეპარტამენტის მიერ ჩვენთვის გამოყოფილი თანხიდან, ფედერაცია კი ვალს ნაწილად ნაწილად, ყოველთვიურადაც იხდის. ყოველივე ამის შემდეგ, ჩვენი საბანკო ანგარიში ამ საკითხის უფლებს, რამაც, ცხადია, შეიძლება ქართული ფეხბურთი კატასტროფამდე მიიყვანოს. დღეს პარალიზებულია სფფ-ს კანონიერი საქმიანობა. ფაქტობრივად, ფედერაციის ადრინდელი ხელმძღვანელები მუშაობის მანკიერი სტილისკენ გვიბიძგებენ!

რა დავარქვით ამას? პროვოკაცია? (ვისგან?). უნებლიედ იბადება კითხვა: არის კი ფეხბურთი საჭირო საქართველოში, საერთოდ? დაე, ფეხბურთის გულშემოტივარებმა ცხადია განსჯონ და გაცენ პასუხი ამ კითხვაზე.

არადა, მოთხოვნები დიდია — გვიდეთ ევროპის ჩემპიონატის შემდეგ ეტაპზე, მაღალ დონეზე ჩავატაროთ საქართველოს ჩემპიონტი, თანის გათაშება, უზრუნველყოთ ფეხბურთის მისადგომები, განსაკუთრებით, მოზარდებში...
— ერთი რამ ცხადზე უცხადესია, იმ ვითარებაში, რომელშიაც დღეს ვიმყოფებით, ყველა მიზანი და ოცნება განუხორციელებელი დარჩება. ვიმეორებ, თუ ასე გაგრძელდა, საფეხბურთო მეურნეობას ჩვენში კრახი არ ასცდება.

ვიციტ, რომ ყველა პრობლემის თაობაზე კვეენის პრეზიდენტი ინფორმირებულია. მისდამი წარდგინდო მისხენებით ბარათს კი ქართული ფეხბურთისათვის იმედის მომცემი რეზოლუცია ახლავს...

იხ. მე-2 გვ.

ციებისთვის მსაჯები მაინცდამაინც ფსიქოლოგიურად ვერ აღმოჩნდნენ მზად. ტრიბუნებს აღმოურივით მიედო მღელღარება და მეტოქეთა გულშემოტივარებმა ერთმანეთზე კი გაიწიეს, ხოლო რაც შეეხება თამაშს, რუსთაველებმა იგი თავიანთ სასარგებლოდ მიიყვანეს ლოგიკურ დასასრულამდე და ამ გამარჯვებით (93:64) ისინი 7 ქულით უსწრებენ უახლოეს მდევარს — ვითოლებს. მესამე ადგილზეა სტუ — 44 ქ. სტუდენტებმა ამ ტურში „შეგარდენს“ სძლიეს — 102:72.

დანარჩენი შეხვედრები ასე დამთავრდა: თსუ — „მაკაბი“ 62:82; სდასუ — ასე 102:72; „ვიტა“ — თსუ 89:73; „დიანა“ — „აზოტი“ 86:90, თსუ — „შეგარდენი“ 102:83; „მაკაბი“ — ასე 70:76; სდასუ — სსუს და სტუ — დინამოს მატჩები გადაიდო. ეროვნული ჩემპიონატი 2 მაისს განახლდება.

ვლადიმერ ბარჭაია, ქართული ფეხბურთის ერთ-ერთი ყველაზე თვალსაჩინო წარმომადგენელს კარგად იცნობს გულშემოტიანი და არა მარტო ჩვენში. ცხადია, ბედნიერია ის, ვისაც მისი ცენტრალური თამაში უნახავს. „ლელოს“ არაერთი წერილი მიუძღვნია ფეხბურთის ამ დიდოსტატისათვის. მაგრამ თუ ერთხელ კიდევ ვუბრუნდებით მის პიროვნებას და დამსახურებას, იმიტომაც რომ ახალგაზრდობამაც უნდა იცოდნენ თუ ვინ და რა შემართების ფეხბურთელები ქმნიდნენ ქართული ფეხბურთის ისტორიას. მით უფრო, რომ ვლადიმერ ბარჭაია ამ წერილში სრულიად ახლებურად აფასებს წარსულს წლების გადასახედებიდან და, რაც მთავარია, თამამად საუბრობს პრობლემებზე, გვაძინობს მათი გადაჭრის მისეულ თვალთახედვას.

ეროვნული სტადიონის ცენტრალურ შესასვლელთან დავეუნიშვნე შეხვედრა, ახალგაზრდობაში, მისი ცენტრალური თამაში არაერთხელ მინახავს, მაგრამ ახლა ვეტყვები ფეხბურთელი წინასწარ აღწერილი ჩაცმულობით უნდა გამოემჩნია. იქ მყოფთა შორის, ელვანტურად გამოწყობილი, ახრვანი სპორტსმენის შეცნობა სრულიად არ გამჭირვებია. ერთმანეთს მივესალმეთ და ქართული ეროვნული ფეხბურთის მეფის, ბორის პაიჭაძის ბიუსტის სიახლოვეს ვაგაბით საუბარი.

ფეხბურთი არა მხოლოდ თამაში, კოფერსიასა...

ვლადიმერი გაგრაში დაიბადა და მთელი ბავშვობა იქ ბედნიერად გაატარა. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, საბჭოთა კავშირის „აკლასის გუნდების უმრავლესობა სეზონისათვის მზადებას აჭარასა და აფხაზეთში ატარებდა. 1945 წელს აფხაზეთის მოსკოვის „დინამო“ ეწვიოდა და პატარა ვლადიმერზე წარუშლელი შთაბეჭდილება მოახდინა. თბილისის „დინამოსაც“ საწვრთნელი ბაზა სოფელ ლესელიძეში ჰქონდა. ვლადიმერი და მისი თანატოლები, საქვეყნოდ აღიარებული გუნდების საწვრთნელ ვარჯიშს გულისფანქვალთ ადევნებდნენ თვალყურს და გამოჩენილ ფეხბურთელებს თამაშში ჰბაძავდნენ კიდევ. პატარა ბიჭებთან ერთად ფეხბურთის თამაშზე გაგონებიც არ ამბობდნენ უარს.

თბილისის „დინამოს“ შემადგენლობაში ბარჭაია 1956 წელს მოხვდა. მოსკოვის „ტორპედოსთან“ შესარჩევ მატჩში, შესანიშნავ პარტნიორებთან ავთო ჭკუასულთან, ანდრო ზაზროვეთან, ზაურ კალოვეთან და სხვებთან ერთად, ვლადიმერმა მეტად საპასუხისმგებლო მატჩი დიდი შემართებით ჩაატარა და გოლიც გაიტანა. გუნდის მამულებმა მწვრთნელმა გაიჩინა ჯეჯულავამ პერსპექტიული ახალგაზრდა ძირითად შემადგენლობაში ჩარიცხა და 1957 წელს საერთაშორისო შეხვედრებში ბორმასა და ინდონეზიაში ათამაშა. „დინამოში“ სპორტსმენმა 1970 წლამდე დაპყრო. 10 წელი ფეხბურთელად, ბოლო ორი წელი მწვრთნელად. ვლადიმერმა მთელი ნიჭი და ენერჯია საყვარელი გუნდის ღირსების დაცვას უშურველად, რაინდულად და დარბაისლურად შეაღწია.

ცოდა. იგი გუნდის ძრავა და ხერხემალი იყო. თანაკლებლებსათვის გასაოცარ გულისხმიერებას იჩენდა. „დინამოში“ თამაშისას, გარკვეული ხნით მე და ვოვა მარდანი საერთო საცხოვრებელში ვცხოვრობდით. ლოლბერიძეს შესანიშნავი ბინა ჰქონდა, მაგრამ ხშირად ლამეს ჩვეთან ათევდა. იგი სიყვარულისა და სიკეთის განსახიერება იყო. და ამ ქვეყნიდან ისე წავიდა, დედამინაზე ერთი განწყობილი ადამიანიც არ დაუტოვებია“.

ადრინდელი თაობის გულშემოტიკორებს დღესაც დიდ სიამოვნებას ანიჭებს ვლადიმერ ბარჭაიას გააზრებული, აზრტული და ვირტუოზული თამაშების ფრაგმენტების გასახიერება. „ველზე იმიტომ როდი ვარ, რომ ვკრფდე ვარდს და იასა, მოსკოვის გმირი მოვიდივარ, დამისვლით ბარჭაიასა“.

ის, რომ ბათუმის „დინამოში“ უკვე წვრთნას გადის აფრიკელი ფეხბურთელი. საქართველოში ფეხბურთელთა უნიჭიერესი პლეადა მოდის და მათ დაოსტატებზეც დროულად უნდა ვიზრუნოთ. თუ მათ დაეაყუცებდა სპორტში აქ ვერ შევძლებთ, მაშინ ისინი საზღვარგარეთის გუნდებში უნდა გავუშვათ. ალექსანდრე იაშვილი, თბილისის „დინამოში“ რომ თამაშობდა, ნორჩი ფეხბურთელივით გამოიყურებოდა. გერმანიის გუნდში ორი სეზონის თამაშის შემდეგ იგი ისე დაკაცდა, რომ გერმანელი მაყურებლები გააოცა. შტუტგარტთან თამაშში იაშვილი რომ ვნახე, განცვიფრებული დავრჩი. უნდა გენახა, გერმანული პრესა იაშვილის ქებით როგორ იყო აჭრელებული. ალექსანდრე გერმანიაში რომ არ წასულიყო, შესაძლოა, როგორც ფეხბურთელი, დაკარგულიყო კიდევ.“

სბურთს მართლაც მძიმე პერიოდი დაუდგა. მოძველებული სტადიონები, რომელთა მსგავსს მსოფლიოს ვერც ერთ ქვეყანაში ვერ ნახავთ, დიდოსტატ ფეხბურთელთა ჯადოსნური თამაშით აღფრთოვანებული მაყურებლების დაბრუნებას ელოდებოდა.

წარსულში ნათამაშევი მატჩებიდან, ფეხბურთელმა განსაკუთრებით აღნიშნა 1960 წლის ფინალური მატჩი მოსკოვის „ტორპედოსთან“ საბჭოთა კავშირის თამაშზე. ეს თამაში „დინამოს“ მსაჯმა ცაპოვეციკიმ წააგებინა. მისი არაკორექტულობა და მიკერძოება იმდენად შესამჩნევი იყო, რომ მასზე მოსკოველი გულშემოტიკორებიც ალაპარაკდნენ, - გაიხსენა ვლადიმერმა. დაუვიწყარია 1964 წლის ტაშკენტის მატჩიც, როცა ჩემპიონობა მოვიპოვეთ. ჩემი ფრთა სლავა მეტრეველი და ყორა სიჭინავს იყვნენ. როგორც ყოველთვის, მიხეილ მესხი, შოთა იამანიძე, ილია დათუნაშვილი მინდორზე ნამდვილ სასწაულებს ახდენდნენ, „ოქროს მატჩის“ დაცვითი ხაზის კარიბჭის შეუვალი გუშაგი კი ჯემალ ზეინკლიშვილი იყო. იგი ადრე წინა ხაზზე თამაშობდა, მერე ნახევარდაცვაში. მაშინდელმა მწვრთნელმა კაჩალინმა ჯემალს ურჩია ცენტრალურ მცველად ეთამაშა. იგი არა მარტო თვითმყოფადი ფეხბურთელი, არამედ უნიჭიერესი ადამიანი იყო და დღევანდელ პირობებში ნამდვილად მილიონერი იქნებოდა. ჩვენს „დინამოსთან“ ყოველი გუნდი მთელი მონდომებითა და დაძაბულობით თამაშობდა. ერთერთ მატჩში ზეინკლიშვილს ბუბუკინი უნდა „ჩაეკეტა“. ბუბუკინი საბჭოთა ნაკრების თვალსაჩინო წევრი იყო და მისი სახელი ფეხბურთის ელიტაში ქუხდა. როგორც შემდეგ გახდა ცნობილი, ბუბუკინს მაინც დაამარცხა არ ეპიტნავა მონიხალმდეგედ ზეინკლიშვილი რომ მიუჩინეს და გადაწყვიტა ჯემალისათვის სარმა გამოედო, მაგრამ ამ ფანდით ფეხი მასვე დაუზიანდა და მინდვირიდან საკაცით გაიტანეს. ზეინკლიშვილი 46 წომერ ბუტს იცვამდა და მასთან შერკინება ყველას ეშინოდა.“

ვლადიმერ ბარჭაიამ კიდევ ერთი ბუმბერაზი ფეხბურთელი, ავთანდილ (ბასა) ლოლობერიძე გაიხსენა. „1958 წელს თბილისის „დინამოს“ „ა“ კლასიდან გაკარდნის საფრთხე ემუქრებოდა. ბასას თავგანწირული თამაში რომ არა, ეს საფრთხე რეალობად გადაიქცეოდა. იგი გუნდის ძრავა და ხერხემალი იყო. თანაკლებლებსათვის გასაოცარ გულისხმიერებას იჩენდა. „დინამოში“ თამაშისას, გარკვეული ხნით მე და ვოვა მარდანი საერთო საცხოვრებელში ვცხოვრობდით. ლოლბერიძეს შესანიშნავი ბინა ჰქონდა, მაგრამ ხშირად ლამეს ჩვეთან ათევდა. იგი სიყვარულისა და სიკეთის განსახიერება იყო. და ამ ქვეყნიდან ისე წავიდა, დედამინაზე ერთი განწყობილი ადამიანიც არ დაუტოვებია“.

ეს ლექსი ფეხბურთელს დიდი ხნის წინ მიუძღვნეს 1959 წლის სეზონში კარგი თამაშისათვის. „იმ სეზონის წინ თბილისის „დინამოს“ რამდენიმე წელიწადი ჩავარდნა ჰქონდა, მაგრამ დროულად გამოფხიზლდა და მესამე საპრიზო ადგილზე ავიღეთ. მალე გუნდს ოქროს ხანა დაუდგა, ჩემპიონები გავხდით და ძირეულად გავკაფეთ გზა ევროპული ფეხბურთის მწვერვლების დასაღამებლად. ნოდარ ახალკაცმა ჩვენს საძირკველზე ისეთი გუნდი შექმნა, რომელმაც ევროპის ქვეყნების თავის მფლობელთა თასისათვის ბრძოლაში ბევრი მრისხანე მოწინააღმდეგე ჩამოიცილა და ფინალში ერთერთი უძლიერესი გუნდი „კარლ ცაისი“ დაამარცხა. ეს მოვლენა ქართული ეროვნული ფეხბურთის ტრიუმფული გამარჯვება იყო და მასში ნოდარ ახალკაცს ლომის წილი უდევს.“

„კარლ ცაისთან“ წარმატებით ჩატარებულმა მატჩმა, მთელი საქართველო საყვირელთაო ზეიმის არენად აქცია. თბილისის ქუჩებში გამოსული ზღვა ხალხის თვალეში სიამაყის ნაპერწკალი ელვარებდა.“

მათი დემეტრადე. ისიც ხომ ნამდვილი ფეხბურთელი საზღვარგარეთის გუნდების წყალობით გახდა. ერთერთმა გამოჩენილმა ნიჭიერმა მწვრთნელმა ლობანოვსკიმ, შეგწევოს, როცა იგი საზღვარგარეთ სათამაშოდ წასვლას აპირებდა, ურჩია: ყოველგვარ პირობებს აქ შეგიქმნი და ვიდრე გარკვეულ სიმაღლეზე არ ახვალ, უკრაინას ნუ დატოვებო. მწვრთნელმა შეგირდს დანაპირები შეუსრულა და ახლა შეგწევკოში საზღვარგარეთის კლუბები მილიონებს იძლევიან. ფეხბურთი მხოლოდ თამაში კი არა, კომერციაცაა და ყველა ფეხბურთელი იქით მიისწრაფვის, სადაც მეტ თანხას შესთავაზებენ. დღეს, თბილისის „დინამოში“ თამაში იმიტომ უნდათ, რომ ამ საფეხურიდან საზღვარგარეთის გუნდებში გადასვლა ადვილად შეძლონ. მდიდარი საფეხურით კლუბები ჩვენს თუ გვეყვოლენ, არა მგონია, ქართველ ფეხბურთელთა უმრავლესობამ გუდანაბადი აიკრას საზღვარგარეთ გადასახვეწად“.

ვლადიმერ ბარჭაიამ კიდევ ერთი ბუმბერაზი ფეხბურთელი, ავთანდილ (ბასა) ლოლობერიძე გაიხსენა. „1958 წელს თბილისის „დინამოს“ „ა“ კლასიდან გაკარდნის საფრთხე ემუქრებოდა. ბასას თავგანწირული თამაში რომ არა, ეს საფრთხე რეალობად გადაიქცეოდა. იგი გუნდის ძრავა და ხერხემალი იყო. თანაკლებლებსათვის გასაოცარ გულისხმიერებას იჩენდა. „დინამოში“ თამაშისას, გარკვეული ხნით მე და ვოვა მარდანი საერთო საცხოვრებელში ვცხოვრობდით. ლოლბერიძეს შესანიშნავი ბინა ჰქონდა, მაგრამ ხშირად ლამეს ჩვეთან ათევდა. იგი სიყვარულისა და სიკეთის განსახიერება იყო. და ამ ქვეყნიდან ისე წავიდა, დედამინაზე ერთი განწყობილი ადამიანიც არ დაუტოვებია“.

მათი დემეტრადე. ისიც ხომ ნამდვილი ფეხბურთელი საზღვარგარეთის გუნდების წყალობით გახდა. ერთერთმა გამოჩენილმა ნიჭიერმა მწვრთნელმა ლობანოვსკიმ, შეგწევოს, როცა იგი საზღვარგარეთ სათამაშოდ წასვლას აპირებდა, ურჩია: ყოველგვარ პირობებს აქ შეგიქმნი და ვიდრე გარკვეულ სიმაღლეზე არ ახვალ, უკრაინას ნუ დატოვებო. მწვრთნელმა შეგირდს დანაპირები შეუსრულა და ახლა შეგწევკოში საზღვარგარეთის კლუბები მილიონებს იძლევიან. ფეხბურთი მხოლოდ თამაში კი არა, კომერციაცაა და ყველა ფეხბურთელი იქით მიისწრაფვის, სადაც მეტ თანხას შესთავაზებენ. დღეს, თბილისის „დინამოში“ თამაში იმიტომ უნდათ, რომ ამ საფეხურიდან საზღვარგარეთის გუნდებში გადასვლა ადვილად შეძლონ. მდიდარი საფეხურით კლუბები ჩვენს თუ გვეყვოლენ, არა მგონია, ქართველ ფეხბურთელთა უმრავლესობამ გუდანაბადი აიკრას საზღვარგარეთ გადასახვეწად“.

ვლადიმერ ბარჭაიასთან შეხვედრაზე დავრწმუნდი, როგორი მორიდებით საუბრობდა იგი საკუთარ თავზე და როგორი სიყვარულით ცდილობდა თანაგუნდელებსა და თანამოაზრეების წარმოჩენას. ეს ხომ დიდებულთა ვანი ადამიანის თვისებაა.

ჩვენი შეხვედრა დასასრულს მიუახლოვდა. დიქტოფონი გამოვრთე, რესპოდენტს დავემშვიდობე, ბორისის ბიუსტს ერთხელ კიდევ შევაველე თვალი და სტადიონიდან ნორჩ ფეხბურთელთა ურიაშული გამოწყობა, ქართული ფეხბურთის მომავალი ვარსკვლავები, ოცდამეერთე საუკუნის ქართული ფეხბურთის მართვეები მწვერვლებისკენ იმზირებოდნენ...
ელგუჯა კეკელიძე

ვლადიმერ ბარჭაიასთან შეხვედრაზე დავრწმუნდი, როგორი მორიდებით საუბრობდა იგი საკუთარ თავზე და როგორი სიყვარულით ცდილობდა თანაგუნდელებსა და თანამოაზრეების წარმოჩენას. ეს ხომ დიდებულთა ვანი ადამიანის თვისებაა.

